

другог дома је рђав ефекат који производи на сваког имаоца власти, без обзира да ли је то скупштина или појединац, осећање да нема другог да консултује до себе сама.“

Други дом као синоним демократског поретка треба да постави границе тиранији оне власти коју оличава једнодома скупштина јер се оваквом (дводомом) структуром постиже да се оба дома међусобно ограничавају. То добро примећује и наш великан Слободан Јовановић када закључује да постојање два дома треба да доведе до политике компромиса и попуштања, а тога нема у једнодомој скупштини где јаче заступљен елемент диктира услове слабијој страни. Уствари, тај политички аргумент у прилог дводомог парламента сликовитије се истиче тиме да се путем другог дома постављају бране и кочнице од претераности и непромишљености маса које су са општим правом гласа загосподариле парламентом. Оваквим решењем се добија то да тај други дом буде дом разума и као такав обуздава народне масе у њиховој непромишљености; усмерава власт доњег дома и сузбија претерани утицај оних друштвених снага које су у њему представљене. Са поделом парламента на два дома постиже се да се законодавна власт ограничи сама собом јер је иначе не могу ограничити ни судска ни управна власт пошто су јој подређене. Са дводомим системом парламента монарх преко другог дома (који је установљен) може да игра улогу непристрасног посматрача и да, остајући ван партијске борбе, може у датом тренутку да се у њу умеша и посредује између супротстављених политичких чинилаца. У још ширем политичком смислу, дводоми парламент је у одређеној историјској ситуацији имао да обезбеди политички компромис и помири две противуречне тенденције које су оличавале како напредне револуционарне снаге, тако и оне заостале феудалне (аристократске) које су се жилаво бориле да опстану на друштвеној позорници. Тако се дводоми парламент појавио као средство равнотеже, мирења те две супротстављене снаге и тенденције у друштву које постоје одувек – од револуционарних времена па све до данас.

Једна од тих тенденција тежи промени, а друга је за очување традиције. Парламентом подељеном на два дома постиже се да се те тенденције ограничавају и држе у равнотежи, што доприноси и општој стабилизацији политичког живота једног друштва (државе). Без овакве поделе на два дома – захваљујући општем праву гласа и непосредним изборима преовладао би утицај народног (револуционарног) елемента и то би одвело